

det erkjende vi fuldstændig overfor ærede Herrer f. G. med Hensyn til de Udgifter, som vi her foreslaa hjemlede gennem dette Forslag. Jeg nævner netop dette med Hensyn til Udgifterne, thi hvad var rimeligere, naar der fra de Herrers Side blev forlangt yderligere Indbrømmelser, end at sige: Vi give en Bevilling, en sædvanlig ved Praxis hjemlet Bevilling; det bliver da Regjeringens Sag paa eget Ansvar at afholde de Udgifter, som den maatte anse sig nødt til at afholde, fordi visse Foranstaltninger, der ere begyndte, ikke kunne afbrydes, og vi ville kunne sige dette med saa meget større Ret, som Regjeringen har taget dette Ansvar paa sig ved den provisoriske Lovs Udstedelse, og vi altsaa paa en Maade maatte kunde forlange, at Regjeringen skulde vedblive dermed. Nu forstaaar jeg meget godt, at de Herrere ikke ville gaa ind derpaa, og at særlig Regjeringen kunde rasommere saaledes: Naar den provisoriske Lov er forfattet, kunne vi ikke gjøre det paa eget Ansvar, vi anse os ikke for berettigede dertil, hvortil vi da naturligvis atter kunde svare, at det ikke var vor Mening at gjøre Vanskeligheder, hvis Regjeringen afholdt disse Udgifter og senere kom med en Fordring paa en Efterbevilling. Dette vilde, naar jeg skulde sige det, være det strengt taget korrekte Standpunkt at indtage fra vor Side; men vi forstaa meget godt, at de Herrere paa deres Side have vanskeligt ved at gaa ind paa en saadan Form, og derfor have vi fuldstændig opgivet det Standpunkt, som vi hidtil have hævdet. De Herrere vide dette, thi vi have udtalt det i Betænkningen og i Udvalget. Vi ere paa Realitetspunktet gaaede saa vidt, at det synes os, at det fuldstændig maa tilfredsstille vore Modstandere paa den anden Side; men saa synes jeg ogsaa, at man paa de Herrers Side maa kunne vide og maa vide den Smødefommen overfor os ikke at forlange en Form, som det er os umuligt at gaa ind paa, fordi vi ikke kunne bringe os i Modsigelse med os selv. — Det maa være mig tilladt at henvende et Par Ord til min ærede Meningsfælle til Venstre, det ærede Medlem for Kolbing (Berg). Naar han i forrige Røde under denne Sags 1ste Behandling bemærkede, at ved et saadant Forslags Vedtagelse vilde Ministeriet bevare en Stilling, hvorigjennem det kunde blive sidderede, saa skal jeg bemærke, at dette Spørgsmaal bestjæftiger os ikke ved denne Sag. Dette Forslag er ikke fremsat fra vor Side, for at Ministeriet kan blive, men det er heller ikke fremsat, for at Ministeriet skal gaa af. Spørgsmaalet om Ministeriets Forbliven eller Ikke-Forbliven ligger fuldstændig udenfor dette Forslag. Det, der har bevæget os til at stille dette Forslag — jeg skal gjentage det til Overflod, — er, for at gjøre det muligt for de Herrere at faae det igjennem, ikke blot i det andet Thing — thi der tvivler jeg ikke om, at de vilde faae det igjennem, dersom de kunde stille det der —, men ogsaa gjennem dette Thing,

og dette er jo Noget, der ogsaa maa tages Hensyn til. Det vilde heller ikke hjælpe de Herrere Noget, at de kunde sætte det igjennem i det andet Thing, naar de ikke tillige kunde sætte det igjennem i dette Thing. Altsaa, for at Forslaget kan passere her, og for at gjøre det muligt for det andet Thing at vise den Smødefommen, som vi maa forudsætte, at det vil vise, og for at det i det Hele taget kan nytte Noget, og der kan blive Tale om den gjensidige Smødefommen, som vi Alle ønske at vise, er det, at vi have stillet vort Forslag. Vi kunde have undladt at stille Forslaget; vi kunde have afholdt os derfra, have stemt imod de Herrers Forslag og beholdt vort gamle Standpunkt, men vi have nu stillet dette Forslag, hvis hele Betydning og Karakter er den, at vi derved strække os saa langt som muligt og medvirke saa meget som muligt til, at de Herrers Forsøg paa at staffe et Forlig tilveie kan komme igjennem begge Thing. Jeg skal indbrømme det ærede Medlem for Viborg N. 2. B. (Klein) Rigtigheden af den Grundsaetning, han udtalte, thi jeg erkjender, at for at den Forsatning, vi have, skal kunne virke, og for at der skal kunne regjeres med den, er det nødvendigt, at der er Overensstemmelse og Samvirken mellem de to Thing. Jeg skal sige, at jeg, ligesom det ærede Medlem fra Veile N. 3. B. (Th. Nielsen), meget skulde beklage, om det Tilbud, der her er gjort fra vor Side, skulde blive viist tilbage af saadanne formelle Grunde. Jeg skulde meget beklage, om man ikke fra den modsatte Side vilde erkjende den Betydning, som Formen i denne Sag har for os, inemens Realiteten dog nu aldeles ingen Betydning kan have for de Herrere mere; thi det maa de Herrere erindre, at Formen har kun Betydning for vore Modstandere i det Tilfælde, at der i Formen kan lægges en Tilfidsaetelse af det andet Thing fra vor Side; men efter den Erklæring, som jeg nu gjentagende udtryffeligt har givet, tror jeg ikke, at en saadan Forstaaelse af den Form, vi have brugt, kan hævedes; den er umulig. Naar jeg siger dette saa udtryffeligt, at dette ikke er vor Hensigt, og naar vi positivent angive de Grunde, som vi have for den Form, vi have valgt, saa bør man tro dette fra den anden Side, og saa siger jeg, at i saa Fald kan Formen ikke være nogen Hindring for dem, medens den dog har væsentlig Betydning for os. Naar vi byde de Herrere Realiteten, saa er det ikke for meget forlangt fra vor Side, at vi forlange, at de til Gjengjæld skulle give os den Form, som vi maa have; dette maa de Herrere indbrømme. Jeg skulde meget beklage, om det ikke skulde lykkes det ærede Medlem fra Viborg (Klein) at bringe den Forsoning tilveie, da han synes at have arbejdet saa alvorligt paa denne Sag, og jeg skulde navnlig meget beklage det, fordi jeg ikke kan se rettere end, at vi da atter vilde komme ind i en Kamp, som maaste vilde være meget længe. Jeg vilde sætte særlig Pris paa, om vi fra det ærede Med-